

Nøvn

Kristin Poulsen, Kristin lærarin, 70 ár týsdagin 11. september

Vit báðir Kristin tóku lærara-prógv 1967, sostatt eru liðin 45 ár síðani henda dag og 50 ár síðani, vit fóru undir henda lestur at gerast lærarar. Ja, tað er væl av vatni runnið í á, síðani tá. Vit eru báðir fuglfirðingar, hann vaks upp Heimi á Miðju og eg Norðuri á Bakka.

Slektin

Skyldmenn eru vit eisini bæði í faðirlegg og móðirlegg. Tað ger tað ikki verri. Tunt er tað blóð, sum ikki er tjúkkari enn vatn.

Mamma og Richard høvdu ættarbond úr Tarti í Oyndarfirði. Kristin eitur eftir abba sínum Kristin Joen Petur Poulsen. Langabbar okkara (Daniel Poulsen og Poul Andreas Haraldsen) vóru systkinabørn. Sostatt vóru Richard og móðir fer-menningar.

Fransiska, mamma Kristin, og pápi vóru dupultir trímenningar. Símun Johan við Garð, abbi Kristin og omma mín, Johanna Maria í Toftum í Fuglafirði, vóru systkinabørn. Símun Johan var sonur Elias á Vestur og Johannu Mariu. Elias á Vestur og Gamli Poul, langabbi í Toftum, vóru brøður. Leggja kann afturat, at langomma mín, Margretha, kona Lamba Símun, langabba á Hellunum, var systir teirra, tí verða omma og abbi (Thomas Johan í Toftum í Fuglafirði), systkinabørn. Pápi mín og Fransiska verða sostatt dupultir trímenningar. So-leiðis kann tað eisini sigast. Ja, eg meini tað, men urtin er ikki so galin, hóast tað.

Skyldskapur er altíð áhugaverdur. Onkur hevur sagt, at kennir tú fimm fólk, so kennir onkur teirra onkran, sum kennir Pávan. Ja, tað er slektin, sum melur í heysinum á okkum, tá ið vit stunda til ellina. Ja, og før-oyingar eru óførir at greiða frá slekt og skyldskapi, hóast pávin ikki førir sína ætt viðari, so er hendan myndin ikki so galin at tríva í.

Símun Johan, abbi Kristin, var Giftur við Kathrinu, sum var ættað av Slættanesi. Hon doyði í barsilssong við Ketty 1926 og tók systirin, Elisabeth, húsið upp á seg Uppi við Garð.

Kristin – Føroya læraraskúli

Kristin hevur altíð kent sína skyldu, har sum hann hevur verið. Hetta hevur hann í kjøtinum borið, tí eg havi altíð hoyrt, at tey hjá Símun Johan við Garð eru ærukær, og æran er fagra sta træ í skógini. Hetta er eitt gott spjaldur at hava við sær gjøgnum hetta tíðarinnar hav. Kristin er eisini stak trúfastur og skilamaður.

Tá ið sjeiti ár eru rokkin, so er so nógv, sum dragast kann úr dragukistuni, sum vekir upp gomul minnir. Kristin arbeiddi eina tíð sum “Uttanbudamaður” í Piddasahandli, áðrenn hann legði leiðina til Havnar. Hetta var júst í tí tíðini, tá ið henda fyrirtøka var við at fara av knóranum. Fedrar okkara høvdu siglt við skipunum í hesum reiðaríi í mong ár. Greinskrivarin arbeiddi eisini á sama stað eina tíð, áðrenn leiðin lá til Havnar at ganga í skúla.

Kristin var eitt sindur seinri á sjóvarfallinum og kom eftir heystfrítíðina 1962 á Føroya læraraskúla í sama flokk, har vit úr Fuglafirði gingu: Jógvan Ólason, Hans Olaf Joensen og greinskrivarin. Sostatt vóru vit 4 úr somu bygd, sum fingur sess í Útistovu í sama flokki - í preppaflokkinum. Um tað mundið helt læraraskúlin til í Gamla kommunuskúlanum, og var hetta eini valahús í mangar mátar. Skúlin lá mitt í býnum, har innsúðurin og útsúðurin eftir Áarvegnum fór um “Lítlu oyggj”, og dró um horn og vegg á hesum gróthúsi í mangar mátar. Í dag eru tær lygnir og teir

streymjaðarar í hesum vatni frá hesum døgum í minnunum sum poetiskar framstillingar í mangar mátar.

Martin Holm

Martin Holm var fimleika-lærari og var eitt sindur speiskur við Kristin, tá ið hann kom inn um gátt á Føroya læraraskúla hendan heystarmorgun í 1962. Tað hevði okkurt við fimleikaklæðini at gera, at hann ikki hevði tey við til tann fyrsta fimleikatíman, men eg hugsar, sum frá leið, so ásannaði Martin Holm og hinir lærarnir við, at Kristin hevði so mangt annað inn-anborða í sínum førningi, har floygd orð í vitan og kunnleika høvdu gott festi í føroyskum hugtøkum - í lestri, skaldskapi og grundfesti í einari bygdarmentan, sum honum kom til góðar, øll árinu vit gingu á hesum skúla. Ja, lat meg leggja tað afturat, at sjálvur Martin Holm, sum var vorðin stjóri, tá ið vit í juni 1967 fingur prógv við, helt fyrri, tá ið Kristin fekk prógv við handað: “Minnist tú, hvat je segði við teg hin dagin, tú komst á skúlan?” Kristin svaraði: “Neil” Kristin var bestur í flokkinum! Hansara lítilætla sinni skuldi ikki rætta tong við Martin henda dag. Nú var alt upp á tað besta, og dagurin í gjár var farin, og nú var at líta frameftir við einum góðum úrsliti, sum skuldi vera til gagns fyrri Føroya skúla.

Læratíðin og lærarastovan

Kristin hevur verið lærari á Glyvrum (1967-70), í Fuglafirði (1971-2006) og ársskeið

verða krappsjógvað við langborðið. Á einum sinni var greinskrivarin so dunderandi ósamdur við Theodor, sála, um politikk. Tá segði Theodor: “Eg havi rópt frægar mann niður enn teg!”

Á næsta frikorterinum var stovan sum ein sveiti, og tað stóð við klettin. Øll tann politiska sjóvarilskan hevði lagt seg, og smilubondini loysnaðu, tá ið kaffidussurin leitaði sær at varrakanti: “Rópa nú! nú?”

Sært tú, nú er tað ikki danskt, sum er ringast fyrri føroyska málið, men tað anglisaksiska og hetta kjakið helt á fram upp í gjøgnum trappurnar í skúlanum, eftir gongini og inn í stovurnar. Her hevði eg stóra virðing fyrri skyldmanninum, Kristini, sum á skilagóðan hátt førði seg fram og greiddi ofta torskildar málsliga spurningar á ein natúrligan hátt. Hetta eri eg honum sera takksamur fyrri.

Fjallgonga, sangur og fótbóltur

Fuglafjørður er ein ediligur staður, har bygdamentanin livir sítt tryggja lív. Ja, onkur hevur sagt, at vit ikki riða sama dag, vit saðla, men hóast tað, koma vit altíð fram.

Tá ið sløtturin er fyrri, sæst Kristin sláa uppi í Fløtugerðinum. Hann og Ditliv Róin plaga at vera teir, sum trúliga ár um ár standa so stinnir og loysa strá við liggja á hesum føguru teigum. Somuleiðis hava teir á sama stað havt veltu so langt aftur, meg kann minnast.

Tað er ein dýrgripur at verða við í tí dagligu gongdini í bygdini, sum hevur við okkara gomlu mentan at gera. Eitt er sløtturin, men at fara á fjall spekir bæði sál og sinnið. Her hevur Kristin verið drúgvur bæði í bóndans garði og hinum hagapørtunum, har óðals-hendur tóku seg niðanfrá snimma á morgni bæði í Skarðhaga, Fjalli, Gjógvará og Innandals. Hann hevur verið fjallamaður hjá Fritleif bónda Norðuri í Haga í mong ár. Hetta umrøddi hann við nýtum orðum á kvöldsetuni um seyð og seyðahald fyrri tveimum árum síðani. Hann

tók hesa ódn eftir faðir sín. Jú, hetta nørði um kvöldsetuna, so væl hann dugdi at siga frá.

Kristin sang við Fuglafjarðar sangkóri í sjeiti árunum og var eisini formaður í sangkórinum í nøkur ár. Hann var ein góður tenorur, nærlagdur og álítandi. Spell hann helt uppat í hesum rakstri, men hvat, tú nært ikki alt, tí má ein gera eitt val, hvat var nú best fyrri meg og mínar seyðir?

Tað er so mangt, sum kundi verið tikið fram, men lat meg nema við fótbóltin. Kristin var howbakkur hjá ÍF í mong ár. Ja, her sást tú mannin, so væl hann røkti sítt pláss. Hetta var ein onnur fjallgonga, ein onnur ódn, ið maðurin hevði. Skjótur og ágrýtin og fekk bóltin væl út um miðjuna til teir fremstu leikararnar. Nú liggja fleiri av teimum, sum fingur bóltin frá Kristini undir grønu torvu, men hesi minni koma nú fram, nú tey sjeiti árinu eru komin at borði.

Endi

Greinskrivarin var onkuntíð høgri howbakkur, og kann eg reypa mær av, at hava skotið mál ímóti Skála. Hetta var so dárandi, tí skálagentur hildu, at tað var Kristin, sum hevði skotið hetta mál. Sum ein eldúvíkskona segði, tá ið dóttir hennara var vorðin trúlovað við drongi úr Syðrugøtu: “Tað var ikki friður av gøtumonnum síðani gummi-skógvarnir vóru uppfunnir!” Teir komu tíðan á gátt í Elduvík. Eg veit ikki, hvussu nógv var skálagentur komu á gátt hjá Richardi og Fransisku eftir hetta dárandi spark og mál, og um tey blivu trytt av hesi vitjan, men Kristin fekk sín kærleika gróðurfestan í Leirvík, har hann og Dinna blivu væl og vórðu trúlovað og giftust. Dinna hevur verið honum ein góður stuðul, og fingur tey trý børn saman. Rúnu, Hallu og Fróða.

Ja, Kristin, takk fyrri rættlesturin, sum tú hevur havt, tá ið eg havi sent tær okkurt, sum eg havi skrivað. Tú ert millum frægu føroyingarnar, sum duga málið, og lagaligur hevur tú verið. Stóra tøkk afturfyrri skalt tú hava.

Frits, skyldmaðurin